

عنوان مقاله:

دانش ریاضی کاربردی در عصر سلجوقی

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی جامع ریاضی ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

زیبا خیراله پور

خلاصه مقاله:

در حالی که تمدن ایرانی در عصر بویه ی به اوج شکوفایی خود رسیده بود ، منازعات فرقه ای که خلافت عباسی با به قدرت رساندن سلجوقیان در ایران به راه انداخت ، منجر به کند شدن رشد علوم عقلی گردید و با تاسیس نظامیه ها که مخصوص دانشجویان مذهب شافعی بود ، علوم و معارف اسلامی در زمینه معارف نقلی به شکوفایی رسید و در زمینه علوم پایه و ریاضیات هم دانشمندان ایرانی خارج از محیط نظامیه ها با مطالعات علمی ارزنده به توسعه و تحکیم دانش ریاضی و نجوم بویژه در علم مثلثات و تحلیل عددی پرداختند و اخترشناسانی چون خیام و خازنی با اصلاح گاهشماری و تولید ادوات نجوم و مکانیک که نیازمند به دانش ریاضی عمیقی بود منجر به ابداع و نوآوری شدند . مقاله به طرح این سوال که ریاضیدانان عصر سلجوقی چگونه ریاضیات را کاربردی کردند پرداخته است . با مطالعه تحقیقات قبلی دستاورد این نوشتار براین شد که ریاضیدانان این عصر در مسیر دانشمندی چون خوارزمی ، بوزجانی و ابو نصر منصور و دیگران قرار گرفتند بدین ترتیب باعث استمرار شکوفایی و توسعه علوم تجربی و ریاضیات بخصوص در اختر شناسی در ایران شدند و در عین حال به تثبیت و کیفی و کاربردی شدن این دانش همت گذاشتند. نظریه تاریخی این پژوهش که در کتاب تاریخ آموزش و پرورش در عصر سلاجقه و جانشینان ایوبی و زنگی آن ها آمده است این که علت این تعالی علوم پایه در ایران عصر سلجوقی ، ریشه های ایرانی علم در حوزه حاکمیت سلاجقه است که علی رغم محدودیتی که فرقه شافعیه برای مطالعات و علوم عقلی بوجود آوردند ، پیوستگی و استمرار تمدن ایرانی در دوره سلاجقه اتفاق افتاد

کلمات کلیدی:

تمدن ایرانی ، ریاضی ، سلجوقی ، خیام ، خازنی ، اسفزاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/826857>

